

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΠΡΟΒΑ ΣΤΗΝ ΒΡΟΧΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΤΑΡΜΠΑΚ: Δεν υπάρχει “συνηθισμένη γυναίκα”. Κάθε πραγματική γυναίκα είναι χαριτωμένη. Είναι χαριτωμένες με τον τρόπο τους, αλλά όλες είναι χαριτωμένες.

ΛΙΖΖΥ: Όχι εγώ. Όταν κοιτάζομαι στον καθρέφτη....

ΣΤΑΡΜΠΑΚ: Μην αφήνεις τον Νώε να γίνεται ο καθρέφτης σου. Πρέπει να είναι μέσα σου. Και τότε, κάποια μέρα, αυτός ο καθρέφτης θα είναι ο άντρας που σ' αγαπάει. Ίσως να είναι τα μάτια του. Και θα κοιτάξεις σ' αυτόν τον καθρέφτη και θα είσαι κάτι περισσότερο από χαριτωμένη. Θα είσαι όμορφη.

“Ο Βροχοποιός” του R. Nash

(μια σύνοψη του έργου περιλαμβάνεται στο τέλος του βιβλίου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 : ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1973

Το ρολόι στο δημαρχείο χτύπησε μια φορά με τον τόσο χαρακτηριστικό του τόνο που ξεχώριζε απ' όλους τους άλλους. Ο ήχος δεν είχε ακόμα τελειώσει και ένας από τους ξενυχτισμένους έκανε να δει το ρολόι του. Δεν πρόλαβε. Τα πάντα είχαν παγώσει σε μια άχρονη κατάσταση. Από κάπου ακούστηκε κάτι σαν κεραυνός. Η χωρίς χρόνο αυτή κατάσταση σταμάτησε με τον δεύτερο χτύπο.

Ένας ξενύχτης που την ώρα εκείνη πήγαινε για το σπίτι του, κοίταξε το ρολόι του. Έδειχνε 2:20 μετά τα μεσάνυχτα. *Αποκλείεται, θα μου φάνηκε ότι το άκουσα, πέρασε σαν σκέψη απ' το μυαλό του.*

Αν για κάτι ξεχώριζε η μικρή πόλη που βρισκόταν στη μέση του πουθενά, ήταν το κολλέγιό της που λειτουργούσε εδώ και 59 χρόνια. Ο μακαρίτης πια Ντέιβιντ Κόππερ, την εποχή που κατείχε την θέση του δημάρχου, είχε πολύ καλές διασυνδέσεις και είχε πετύχει να πάρει την απαραίτητη άδεια ώστε να φτιάξει ένα κολλέγιο για να μπορούν τα επαρχιωτόπουλα να παίρνουν ένα πτυχίο που θα μπορούσε να τους εξασφαλίσει την είσοδο στα πανεπιστήμια της χώρας. Το Κολλέγιο λοιπόν, με απροσδιόριστη κατεύθυνση εξειδίκευσης, αποτελούσε το στολίδι της μικρής πόλης.

Στην ευρύτερη περιοχή λειτουργούσαν πολλά ράντζα, κάτι που δημιουργούσε μεγάλη κίνηση στον σιδηροδρομικό σταθμό που

βρισκόταν έξω από την πόλη. Η βασική του χρήση προερχόταν κυρίως από τους κτηνοτρόφους της περιοχής που έστελναν τα ζώα τους στις μεγάλες αγορές της πολιτείας.

Η γραμμή των λεωφορείων ξεκίναγε από τον σταθμό του τραίνου, έμπαινε στην πόλη, κατέβαινε νότια στον σταθμό υπεραστικών λεωφορείων και κατέληγε στο κολλέγιο. Άλλη γραμμή δεν υπήρχε. Δεν χρειαζόταν άλλωστε. Οι πιο πολλοί από τους κατοίκους είχαν τα δικά τους αυτοκίνητα.

Το δεύτερο καμάρι των κατοίκων ήταν το μεγάλο ρολόι που στόλιζε την δεξιά κορυφή του δημαρχείου. Τόσο το δημαρχείο όσο και το ρολόι ήταν δωρεά του Ντέιβιντ Κόππερ. Η φαμίλια των Κόππερ ήταν η πρώτη που είχε εγκατασταθεί σ' αυτό το μέρος και είχε δώσει και το όνομα στην πόλη. Η οικογένεια όμως είχε πλέον σβήσει μια που ο τελευταίος γόνος της, ο Ντέιβιντ, είχε παραμείνει ανύπαντρος. Υπήρχαν βέβαια διάφορα παιδιά που αποτελούσαν την συνέχειά του μια που είχε σπείρει αρκετά μπάσταρδα, αλλά πάντα φρόντιζε, εξασφαλίζοντας οικονομικά τις μανάδες, να τα στέλνει μακριά για μόνιμη εγκατάσταση.

Το Κολλέγιο βρισκόταν στην αντίθετη μεριά του σταθμού των τραινών. Προς εκείνη την μεριά ήταν που είχε αναπτυχθεί και η πόλη με σπίτια σε μεγάλα οικόπεδα. Το πάρκο του κολλεγίου ήταν και το μεγάλο πάρκο της πόλης. Έτσι, η κίνηση στο χώρο αυτό σπάνια σταματούσε.

Τα τελευταία δέκα χρόνια το κολλέγιο είχε αποκτήσει και μια δική του αίθουσα θεάτρου, που επιπλέον εξυπηρετούσε και όλες τις καλλιτεχνικές εκδηλώσεις της πόλης. Το θέατρο μαζί με την βιβλιοθήκη του κολλεγίου έδιναν στον διευθυντή του, μια θέση που χρόνια τώρα κατείχε ο Νίγκελ Γκάλαχαντ, μια ξεχωριστή αίγλη, αφού ήταν εκείνος που ενέκρινε όλες τις εκδηλώσεις. Αυτός ήταν κι' ο λόγος που του είχαν δώσει μια τιμητική θέση στο δημοτικό συμβούλιο.

Η φοιτητική λέσχη, στην άκρη του κολλεγίου, έδινε την δυνατότητα σ' όλα αυτά τα παιδιά που τα οικονομικά τους δεν ήταν πολύ ανθηρά, να μένουν και να σιτίζονται χωρίς πολλά έξοδα. Πολλά απ' αυτά είχαν προκόψει κι' ένα μέρος των εσόδων για τις

υποτροφίες του σχολείου προερχόντουσαν από δικές τους κατοπινές δωρεές. Το άλλο έσοδο προερχόταν από τον σιδηροδρομικό σταθμό, που η ιδιοκτησία των περιφερειακών χώρων είχαν μείνει στο κολλέγιο σαν κληροδότημα απ' τον Ντέιβιντ Κόπλερ.

Το επόμενο καλοκαίρι, το καλοκαίρι του 1974, το κολλέγιο έκλεινε 60 χρόνια ζωής ενώ είχαν περάσει και 20 χρόνια από τον θάνατο του Ντέιβιντ Κόπλερ. Ο δήμαρχος και το συμβούλιο είχαν αποφασίσει να γιορτάσουν το θέμα με ιδιαίτερο τρόπο. Θα γινόταν μια σειρά εκδηλώσεων που θα ξεκίναγε με τα αποκαλυπτήρια της προτομής του Ντέιβιντ Κόπλερ μπροστά στο δημαρχείο και θα έκλειναν με μια θεατρική παράσταση που θα ανέβαζε ο δραματικός σύλλογος του Κολλεγίου. Στο ενδιάμεσο διάστημα οι εκδηλώσεις που θα γινόντουσαν θα περιλάμβαναν μουσικές βραδιές απ' την χορωδία και το Jazz Club, Μπαζάρ από τον γυναικείο όμιλο της πόλης και διάφορα άλλα που για μια βδομάδα θα κρατούσαν σε υψηλούς ρυθμούς την ζωή. Η εβδομάδα που όλα αυτά θα γίνονταν είχε αποφασιστεί να είναι η πρώτη βδομάδα μετά το κλείσιμο της σχολικής χρονιάς.

Όλοι λοιπόν περίμεναν πως και πώς να έρθει ο Σεπτέμβρης ώστε η μικρή πόλη ν' αρχίσει να κινείται στον ρυθμό των εκδηλώσεων του επόμενου καλοκαιριού. Έπρεπε να διοργανωθούν τόσες εκδηλώσεις που από την πρώτη στιγμή που κάποιος θα έδινε το σύνθημα της έναρξης, όλος ο κόσμος και κυρίως όλες οι γυναίκες, θα άρχιζαν τις συναντήσεις για το γενικό σχέδιο και για το μοίρασμα των επιμέρους ευθυνών. Φέτος το σύνθημα ήταν ότι όλοι έπρεπε να ξεπεράσουν τον εαυτό τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 : ΑΣ ΑΡΧΙΣΣΕΙ Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1973

Ο δήμαρχος Ζοζέφ Κοέν, είχε καλέσει το διοικητικό συμβούλιο της Κόπερβιλλ και τους εκπροσώπους των φορέων για να ξεκινήσουν και επίσημα οι διαδικασίες της γιορτής των 80 χρόνων. Το Δημαρχείο ήταν στα καλύτερά του. Καθαρισμένο εδώ και τρεις μέρες και στολισμένο με τις σημαίες του, ήταν έτοιμο να τους υποδεχθεί. Ο δήμαρχος καθόταν στο γραφείο του και για λόγους γοήτρου είχε αποφασίσει ότι θα ήταν ο τελευταίος που θα έμπαινε στην αίθουσα συνεδριάσεων. Έπρεπε να κρατήσει το κύρος του γιατί διέβλεπε ότι θα γινόντουσαν διάφορα ευτράπελα, κυρίως για το πότε θα λάβαινε μέρος η κάθε εκδήλωση, και θα έπρεπε να τα διευθετήσει από θέση ισχύος. Η έναρξη και το πέρας των εκδηλώσεων βέβαια ήταν ήδη καθορισμένα και γνωστά σ' όλους. Η δημαρχιακή εγκύκλιος το έγραφε ξεκάθαρα. Όλα θα ξεκίναγαν την Κυριακή 30 Ιουνίου και θα τελείωναν την επόμενη Κυριακή, 7 Ιουλίου του 1974.

Ήταν αφοσιωμένος στα χαρτιά που είχε μπροστά του όταν η πόρτα του γραφείου χτύπησε διακριτικά. Σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε το ρολόι του. *Είναι ακόμα νωρίς για το συμβούλιο*, σκέφτηκε. Θεώρησε ότι ο πολιτιστικός σύμβουλος του θα είχε πάλι να του κάνει άσχετες ερωτήσεις και συνοφρυώθηκε. Η αλήθεια ήταν ότι δεν τον πολυπήγαινε, γιατί ο Ντέιβιντ Καραντάν, ο αρμόδιος δημοτικός σύμβουλος, το έπαιζε πολύ κουλτουριάρης και ήθελε να έχει τον ρόλο του συντονιστή στην όλη προσπάθεια. Με δεδομένο

ότι τον επόμενο χειμώνα θα είχαν εκλογές, ο δήμαρχος δεν ήθελε να πάρει άλλος τα εύσημα της γιορτής.

«Εμπρός» είπε βαριά κι έσκυψε το κεφάλι για να δείχνει απασχολημένος.

Η πόρτα άνοιξε και μια νεαρή κοπέλα μπήκε στο γραφείο. Ήταν όμορφη, λιγότερο από είκοσι, καστανή, με μακριά μαλλιά, ψιλή και με ωραίες γραμμές. Τα μάτια της είχαν ένα περίεργο χρώμα, σκούρα πράσινα, σπάνια σε καστανές κι' αυτό την έκανε ακόμα πιο μοναδική. Περιπάτησε ανάλαφρα και στάθηκε με χάρη μπροστά στο γραφείο του.

«Καλημέρα κύριε δήμαρχε» του απευθύνθηκε με οικειότητα.

Ο Ζοζέφ σήκωσε το κεφάλι του για να δει την κόρη του να στέκεται μπροστά του.

«Καλώς την. Πώς από δω Νανίτα;» είπε και το βλέμμα του γλύκανε.

«Ξέχασες πως περιμένω το πιστοποιητικό γέννησης; Σήμερα πρέπει να πάω τα χαρτιά μου στο Κολλέγιο», του απάντησε ναζιάρικα.

«Όχι βέβαια. Εδώ το έχω, αλλά δεν θυμόμουνά ότι το ραντεβού σου είναι για σήμερα», της απάντησε ψέματα.

«Σήμερα, σήμερα» συμπλήρωσε αυτή και στρογγυλοκάθισε στην πολυθρόνα μπροστά απ' το γραφείο του πατέρα της.

Έφαξε τα χαρτιά που ήταν στη στοίβα με τα εξερχόμενα και τραβώντας το πιστοποιητικό της κόρης του το έσπρωξε προς το μέρος της. Εκείνη το πήρε, το έβαλε στην τσάντα της και συνέχιζε να τον κοιτάει σαν κάτι να ήθελε αλλά σαν μην ήξερε πώς να το πει. Ο Ζοζέφ το ήξερε αυτό το βλέμμα.

«Τι τρέχει; Τσακώθηκες με την μάνα σου;»

«Η Φρίντα θέλει να την βοηθήσω με το Μπαζάρ που θα ετοιμάσει ο σύλλογος Κυριών» απάντησε φανερά δυσαρεστημένη.

«Δεν έχει παρακάτω;» συμπλήρωσε με ενδιαφέρον.

«Της είπα να το ξεχάσει και ότι δεν μπλέκομαι με τις παλιόγριες που είναι μαζεμένες εκεί» συμπλήρωσε γελώντας.

«Σκοπεύεις φέτος ν' ασχοληθείς μόνο με τα μαθήματά σου;» ρώτησε κοιτώντας την κόρη του παραξενεμένος.